

Гордана Ђилас

ДОБА НЕВИНОСТИ

КАШИЧИЦА ВОДЕ

Не даривам више птице мрвицама хлеба,
Семенкама сунцокрета
Мрвице поједе комшијска мачка
Семенке сунцокрета однесе ветар

Неком ће нићи у рано пролеће
Непријатни на додир
Мали листови будућег

Мачка ће и даље долазити у потрази за храном
Воду подразумевам, још увек је има
У разним облицима и посудама

Свакодневно капље
Толико да одржи живот који
Лагано али и сигурно
Копни ка другој обали

ДРВО СА РАПАВОМ КОРОМ

Када си се приближио рапавој кори
Видео си на њој сићушан свет који је у њој
Нашао своје станиште

Мислио си, то је симбиоза
Живе и раде
Свако заокупљен собом

Предатори долазе нагло
Стално су на опрезу
Гледају и на тебе као на силу пристиглу из свемира
Велику и несагледиву

Док вртиш се у самом себи,
Нагризан као кора сумњама и страховима
Лице ти одаје трагове унутрашње борбе

Прокишњаваш као никад крпљен а старински кров
Нигде се и ни начему, разапет

СПОЉАШЊА СТРАНА ПРОЗОРА

Неко те држи међу опалим лишћем
Док ходаш, радостан што чујеш његово шуштање
Под стопалима. Или се радујеш што ниси ти

Да ли је исто када презасићен управљаш поглед
У једва испето новембарско сунце
Са жељом да ухватиш неколико сати светлости

Или је то неко што ти премореном, а баш си пожелео
Неке лепе снове, не дозвољава да заспиш

Биће да си све то, сам, непрепознат
Кад куцаш са спољашње стране прозора
А знаш да нема ко да га отвори

ЗАГОНЕТКА

Остаћу ти загонетка, на крају
Као и на почетку, увео цветак
Само ће те нелагода, у тренуцима
Када си препуштен самом себи
И спољни свет начас престане
Да звечи пред вратима твог тела
Подсећати да си нешто изгубио
А чини ти се да је врло важно
Да је губитак ненадокнадив

Можда је непознати дрвосеча
Посекао дрво с којим си растао
А оно те надвисило својом висином

Бива тако, а сад
Немаш са чиме да се поредиш

Ништа више не одражава твој лик

Залуд ћеш тражити сећања на
Изгубљено детињство
Твој ум те је убедио да ни не постојим
Па не можеш ни знати
Чега би се све сетио када би могао
Још једном да доживиш радост детета
Када угледа мајку која му долази с даровима

ДОБА НЕВИНОСТИ

Снага наших речи, где ли је сада
Замениле су је слике у глави:
Како заједно обедујемо
Изложени свакој примисли и злоби
Можда и пригушеном подсмеху

У самом чину нешто је узвишено и свечано

И ми, као у провидној опни
Опстојавамо

Светлост којом та слика зрачи
Разгони сенке из свих углова света

И ми, у тој чаури, заробљени
Као у доба невиности

У ТВОМ ПОСТОЈАЊУ

У твом постојању разазнајем
Још увек неисказану и непрепознату нежност
Руку која даје и руку која прима дарове

И онда ме преплави жудња
Препуштам се неочекиваном болу празнине,
Спуштам лице у дланове и плачем

ЈУЛИ

У јулу све утоне у дубоку сенку

Чудесним потезом нечије руке
Уклоњена су сва присуства смисла

Поделили смо се, ни не слутећи
Да је то могуће, на две половине

Једну смо јутром већ изгубили,
И нико је више не може пронаћи
Жега. Велика несносна плоча
Притиска одасвуд
У одсутност меку зарониле су траве

У плавило свода невидљиве птице
Тражим их, са зебњом, за нешто мало
Светлости, за разлоге свих дешавања

Трагам за њима и у себи
Да, заједно смо, сви овде застали,
Стога нам се, јули,
Немој више приближавати

СТАРИ ПУТ ЗА ЗАВИЧАЈ

Август је звездано небо у очима
Препуштање налетима месечине

Он је блага успаванка рекама,
Удаљен шум морским таласима
Прижељкивани залазак сунца
Презрела и осунчана ливада
Лубеница на старом путу за завичај

Плаветнило које се у одсуству
Било какве мисли спрема да нам подари
Још један сунчан дан

Онеспикојавајућа трака светлости
Која се, неким својим путевима
Одвози у још увек далеку јесен

Стога он откида комад ноћи и
Као облог га полаже на наше слепоочнице

ЈЕФИМИЈИНА КИША

Умакли смо очекиваној киши
Док смо напуштали, накратко град
Који се топио на асфалту претећи да се сурва
И нестане у врелини испарења

Непознати једни другима, довољно сабрани
Да препознајемо заједничке радње које ће нам
Помоћи да стигнемо до ње

Тражили смо је у њеној варошици
Смештеној у самом центру заједничке
Духовне матрице
Кад је пљуснула свом жестином своје
Вековима потискиване и до данас
Неостварене жеље

КАД САЊАШ

И кад сањаш, сан ти се неће отворити
Гледаће у тебе као у огледало које ти враћа
Сопствену слику

Помислићеш како је то неки препознат клише
Минулих догађаја који се не завршавају
Онако како би хтео. Удео личног

Личи на додавање воде океану
У коме се не распознајеш, као и толики
И пре и после тебе

Окрећеш му леђа да ни би видео сунце
Како се, уроњено у себе сама
Препушта спокоју воде

Као да би те одустајање од његовог прихватања
Могло вратити у доба невиности